

# Стежки

Микола Костомаров

Спускалося сонечко за зелену гору,  
Протянувся туман по синьому морю;  
А по зеленій луці молодець блукає,  
Смутний походжає, пісеньку співає:  
"Не шуміть, верби, що над водою;  
Не хитай, яворе, смутно головою!  
Під вербами стежка, під явором друга,  
Одна пішла в поле, а друга до луга.  
Не дуй, не дуй, вітре, понад берегами,  
Не йди, не йди, доще, меж тими вербами;  
Та щоб перша стежка пилом не припала,  
Та щоб вона зіллям та не заростала.  
Щоб не було видно, хто по її ходить,  
Наче ціле стадо личман по їй гонить.  
Подуй, подуй, вітре, на стежку другу,  
Посипся ти, доще, на її, узькую;  
Та щоб тую стежку курява закрила,  
Або тая стежка зіллячко вродила:  
Щоб було видно, хто по її ходить,  
Хоча пройде нишком – зілля потолочить.  
По першій стежці ходить моя мила:  
Ходить до другого, мене обманила!  
По другій стежці ходить моя мила:  
Ходить та до мене, мене полюбила!  
Та щоб між вербами сліду не зосталось,  
Щоб моє серденько тяжко не вривалось!  
Та щоб під явором були ступи знати,  
Щоб було чим серце своє розважати!  
Зібралися хмари, і дощик полився:  
На першій стежці спориш уродився!"